

Útočiště

Obranný systém, z větší části podzemní pevnosti, po mnohých staletích zaznamenal přítomnost neznámých cestovatelů. Jindy zcela klidnou službu na velitelství obrany nečekaně narušila poplašná siréna. Hírx, muž drobnější postavy ve středním věku, zrovna četl knihu, zatímco měl nohy odložené na ovládacím pultu. V první moment netušil, co se vlastně děje. Aby taky ne. Situace, kterou všichni znali pouze teoreticky nebo z knih o historii, se stala realitou. Léta zde sloužil pouze jediný hlídač. Víc nebylo třeba. Ihned se spojil s radou mající na starost chod celé pevnosti a informoval je o vzniklé situaci. Mezitím honem hledal v šuplících zaprášená skripta a předpisy, aby si oživil, co má vlastně vykonat. Naštěstí byl systém obrany téměř celý automatický a hlídač tak neměl tolik práce.

Psal se rok 2845. Podzemní základna na Novém Zélandu patřila mezi posledních pár míst na planetě Zemi, kde přežívali poslední zástupci lidské rasy. Jednalo se v podstatě o pevnost, kde její obyvatelé měli pro přežití vše potřebné. Od prostor uzpůsobených k pěstování plodin, generátor energie, čistírnu vod až po společenské a ubytovací prostory. Většina systémů fungovala prakticky automaticky, nicméně lidský dohled byl potřebný, zvláště když pevnost měla za sebou více jak osm století fungování.

Kromě základny zde na Novém Zélandu existovaly ještě na Antarktidě, v Grónsku, na Sibiři a Karpatech. Kdysi bylo možné mezi základnami komunikovat, ale infrastruktura dávno zchátrala a už více jak tři sta let nemají zdejší o ostatních jedinou zprávu.

Rainold, urostlý muž ve věku padesáti let, jeden z členů rady se právě vyptával Hírxe: „Co ti cestovatelé? Už tušíte, odkud přišli na toto místo?“

„Ještě toho moc nevíme. Zatím počítač nezjistil nebezpečné chování. Ovšem mají u sebe nějaké primitivní zbraně, jinak však nic nebezpečného,“ odpovídal Hírx, zatímco sledoval obrazovky obranného systému.

„Jaké zbraně?“

Hírx pohlédl na obrazovky a popsal svému nadřízenému zbraně cestovatelů: „Vidím tam krátký meč, luk, velkou sekeru a nějakou hůl.“

„Luk, meč a hůl?“ nechápavě opakoval nezvyklý výčet zbraní Rainold. Očekával zbraně poněkud jiného ražení.

Mezitím dorazili zbylí členové a týmu mající na starost obranu. Spolu s nimi dorazil také vysoký dlouhovlasý šestnáctiletý mladík Gorgow, který právě poznával fungování celé podzemní pevnosti a zaučoval se. Patřil mezi vybrané, jež budoucně zasednou do šestičlenné rady.

„Teď se pořádně dívej. Tuhle situaci tu nikdo nezažil nejméně 500 let. Máš jedinečnou příležitost poznat chod ochranných systémů v praxi,“ promlouval k Gorgowovi jeho průvodce a učitel Samath. Mladý Gorgow se zájmem prohlížel jednotlivé obrazovky. Na jedné měl příležitost vidět návštěvníky v podstatě tváří v tvář. Ve vstupní komoře stály čtyři postavy oděny v podivných hábitech a zbrojích.

„To je jak z nějakého fantasy románu,“ prohlásil Gorgow, jemuž cestovatelé připomínali postavičky ze starodávné literatury, kterou tak rád četl.

„Skoro jak z Pána prstenů, nebo jak se to jmenovalo,“ souhlasil Hírx.

„To jsem taky kdysi četl. Teď by mě však zajímalo, odkud přišli. Kromě dalších základen je Země prakticky neobyvatelná,“ zamyšleně pravil Rainold a snažil se najít ve svých vzpomínkách nějakou zmínku o možnostech znovuosídlení Země, či zapomenutých plánech.

„Máme je pustit dovnitř?“ žádal o souhlas Hírx.

Rainold začal zvažovat pro a proti, avšak rozhodování mu nezabralo dlouho: Pusťte je dovnitř, zjistíme o co se jedná.

Část přítomných se posléze odebrala do vstupních prostor, zatímco Samath s Gorgowem se vydali do blízké jídelny na oběd. Po obdržení přidělu jídla zasedli ke strohému kovovému stolu a dali se do jídla. Jídlo se skládalo hlavně z barevného želé, které obsahovalo všechny potřebné živiny pro život. Pro tuto hmotu bez chuti a zápachu se vžil název Amarouny. Říkali tomu tak všichni, aniž by kdokoliv znal původ toho slova. Během oběda se Gorgowovi rozložilo spoustu myšlenek, na než by rád znal odpověď.

„Co si o těch příchozích myslíš?“ začal s rozhovorem Gorgow, zatímco se Samath pustil do jídla.

„Abych ti pravdu řekl, vůbec nevím. Celá planeta je pro nás neobyvatelná. Za celou historii našeho útočiště jsme neměli žádnou návštěvu. Pouze kdysi dávno se k pevnosti přiblížily nějaké zmatené bytosti, ale nikdy žádní lidé.“

„Proč je okolí tak nebezpečné? Vždyť okolí vypadá zcela neporušeně,“ ptal Gorgow, jež shledával okolí jako životu vhodné.

„To nikdo pořádně neví. Jisté jen, že kolem roku 2090 se s tímhle světem něco stalo.“

„Když jsem si procházel archiv, našel jsem tam hodně zmínek, jak si naši předkové představovali zánik světa. Často se mluvilo o ničivé válce, přírodní katastrofě, biologické havárii, pád asteroidu a podobně. V tehdejších filmech, hrách a literatuře toho bylo plno, snad ničím jiným nežili,“ vzpomínal Gorgow na hodiny ztrávené v knihovně.

„Ano. Ale nic z toho se nestalo. Naši předkové se často strašili zaručenými daty, kdy svět zčistajasna skončí. Často hysterie z příchodu konce světa došla až do absurdnosti, a pak se všichni divili, když se vůbec nic nestalo. Z dnešního pohledu to vyzní úsměvně. Proces konce světa přicházel velice pozvolna a plíživě. Nebylo to tak, že 5. května toho a toho roku najednou šlus a konec. V podstatě si to málokdo uvědomil. Co se opravdu stalo, však nikdo neví. Jisté jen to, že nevybuchla nějaká bomba a nebo nás nevyhladili nějakí zlí mimozemšťané.“

„Lidé prý nějak zešíleli,“ vzpomněl si Gorgow na stará a téměř zapomenutá vyprávění. Běžně se obyvatelé pevnosti nebavili o konci lidské rasy.

„Říká se to. V posledním století lidské civilizace se na Zemi děli tak hrozné věci, že snad i sama příroda zešílela. Dřívější jistoty přestaly platit. Zkrátka fyzika, zákony přírody, to vše se nějak pomátlo a nikdo neví proč. Tento stav v podstatě platí dodnes. Není dobrý nápad se potulovat mimo pevnosti.“

„Zajímavé. Snad se od návštěvníků dozvíme víc,“ pravil s určitou nadějí Gorgow, jež právě dojedl a už se chystal vstát od stolu.

Po obědě oba zamířili zpět do vstupních prostor, kde probíhalo vyslýchání návštěvníků.

„Zjistili jste něco?“ ptal se Samath Kynziho, staršího člena rady.

„Zatím nic konkrétního. Tvrdí, že sem dorazili z nějakého jiného světa skrz portál, kterému říkají kruh světů.“

„Portál? Jiné světy?“ podivil se nechápavě Gorgow.

„Tady asi někdo moc sledoval Hvězdnou bránu,“ zavtipkoval Samath, když vyprávění cestovatelů vzbuzovalo podobnost se starodávným seriálem.

„To znám. Pár dílů jsem viděl a celkem se to dalo, ale ke konci to bylo moc přehnané a taky se mi nelíbila přílišná militarizace.“

Rada a další přísedící sledovali právě probíhající rozhovor z místnosti ukryté za sklem tvářící se ve výslechové místnosti jako obyčejné zrcadlo, přičemž z kryté místnosti bylo průhledné. Návštěvník, co se představil jako Azanyrmuth, v černém čarodějnickém hábitu s červenými lemy na rukávech a velkých límcích pokračoval ve vyprávění: „Už mnohá staletí prozkoumáváme mnohé světy. Odhadem jsme navštívili tisíce světů, počet z hlavy přesně neznám, musel bych se podívat do knih.“

„Můžete nám povědět více o vašich cílech?“

„Pátráme především po světech vhodné k životu, dále po nerostném bohatství a především po pozůstatcích starých civilizací.“

„Starých civilizací,“ podivil se Landry, menší muž krátce stížených vlasů a chladným výrazem v obličeji, oblečený do dobře padnoucího obleku. Právě on měl hlavní slovo v rozhovoru s návštěvníky.

„Snažíme se naučit jejich schopnosti, porozumět jejich magii, kultuře a všeobecně životu.“

„Magie? Slyšel jsem správně?“ nechápal Rainold, kterému tato zmínka přišla neskutečně šílená. Stejně jako ostatní považoval tento rozhovor za hodně bláznivý sen a každou chvíli očekával probuzení, aby se pak večer u piva nad tím společně s přáteli zasmál. Rozhovor však pokračoval dále a probuzení nepřicházelo.

S blížícím se večerem rada podivný rozhovor ukončila a cestovatele odvedli do oddělené části pevnosti sloužící právě pro návštěvy. Gorgow a jeho učitel Samath se vydali na večeři, která byla prakticky totožná s obědem. Ačkoliv Amarouny neměly chuť ani zápach, nikdo si nestěžoval, protože málokdo měl tušení, jak jídlo kdysi opravdu chutnalo. Tentokrát spolu příliš nemluvili. Oba dlouze přemýšleli o záhadných cizincích. „Odkud přišli? Proč vypadají jako z fantasy románů? Existuje magie? Přežili snad lidé ještě jinde? Je možné cestovat na jiné planety jako ve sci-fi filmech?“ podobné a další více či méně šílené otázky se jim honily po celou dobu v hlavách.

Večer měl Gorgow volno. Rozhodl se ho strávit v klidu své kajuty. Na ploše necelých třiceti metrů čtverečních měl k dispozici pokoj, předsíňku, WC a sprchový kout. První využil možnosti se osprchovat. S vodou v této oblasti nebyl problém. Ačkoliv byla základna díky systémům filtrací a čističek zcela soběstačná, voda se čerpala převážně z hojných podzemních pramenů. Bez nich by kvalita vody neustálým zpracováváním za ta staletí klesla hodně pod hranici použitelnosti. Mohli být vděční, že se nenaplnily katastrofické vize o jaderných válkách a otrávených vodních zdrojích.

Po nezbytné hygieně se usadil do pohodlného křesla a rozhodl se k odpočinku u prastarého záznamu z vybraného metalového koncertu. Nasadil si speciální vjemovou helmu, která divákovi umožnila vychutnávat scénu, jako ji byl přímo přítomen včetně i takových podnětů jako pach a teplota. Ve své době tato zařízení způsobila malou revoluci. Tato úžasná zařízení měla i svou odvrácenou tvář, lidé zapomněli téměř na skutečný život a místo výletů do přírody všichni trávili čas ve virtuálních sítích a světech.

Před očima se mu zjevilo přístupové rozhraní k centrálnímu archivu čítající nepředstavitelné množství, filmů, her, hudby, umění a dalších položek, které přetrvaly ještě ze starých dob. Předkové dokázali částečně vyřešit problém ztráty dat vlivem stárnutí médií. Úložiště se chovalo trochu jako živý organismus. Data v něm byla uložena vícekrát a když docházelo ke stárnutí nějaké části, systém data okamžitě kopíroval z paralelních záloh na jiné volné místo. Tak mohla data přetrvat v podstatě donekonečna při dodržení stanovené údržby.

Ze mnoha tisíců záznamů koncertů padla volba na kapelu Gorgoroth. Ve své době se jednalo o poměrně kontroverzní kapelu. Svou pódiovou show budí mezi většinou obyvatel pevnosti hrůzu dodnes. Jednalo se o téměř dvouhodinový koncertní záznam z Krakova, města kdesi v centrální Evropě, dnes už dávno pohlceno mocnou přírodou. Koncert příjemně ubíhal při němž Gorgow na chvíli zapomněl na zvláštní návštěvníky. Ke konci záznamu ho však nakonec přemohla únava a usnul ještě v křesle.

Probudil se hodinu po půlnoci. Odložil zařízení na virtuální vjemy a přemýšlel, co bude dál dělat. Spát se mu vůbec nechtělo. Rozhodl se pro noční procházku po pevnosti. Některé části podzemního komplexu se na noc zavíraly, avšak Gorgow znal spoustu tajných zkratk a skrytých průchodů.

Noční procházka po liduprázdné pevnosti měla své kouzlo. Jindy přeplněné chodby a společenská centra zela prázdnotou a Gorgow si užíval nezvyklého klidu. Napadlo ho, že by se

mohl podívat na nezvyklé cestovatele trochu víc zblízka. Vydal se proto do vstupních prostor. V jedné chodbě odendal kryt vedoucí do rozvodných tunelů, těmi se dalo nepozorovaně dostat prakticky kamkoliv. Po celé pevnosti se sice nacházelo mnoho bezpečnostních systémů, kamer a čidel, ale Gorgow přesně věděl, která místa jsou nehlídaná.

Potemnělým tunelem, jehož temnotu narušovala místy pouze slabá zář kontroltek, se dostal do blízkosti vstupní části, když v tom zaslechl hlasy přicházející z jedné sledovací místnosti. Gorgow přiložil ucho k malé větrací mřížce. Skrze uzavřené lamely však neměl možnost spatřit ty, kterým hlasy patřily.

„Ty myslíš, že by nám mohli být ti cestovatelé užiteční?“

„Pokud je pravda, co říkají, mohlo by nám to hodně pomoci.“

„Přijde mi to dost riskantní. Co když si vymýšlí. Však víš, jak svět kdysi zcela zešílel a o bizarnosti nebyla nouze.“

Podle hlasů Gorgow poznal dva členy rady Samuelse a Bauera. Existovaly jisté zvěsti, že se snaží získat moc nad tuto pevnost, ale nikdo neměl žádné důkazy. Gorgow mohl litovat, že si s sebou nevezl záznamové zařízení.

„Mohl bych zítra ráno přesvědčit radu pro uspořádání krátké výpravy mimo pevnost. Uvidíme, zda cestovatelé říkají pravdu,“ pravil Samuels.

„Dobrá. Mám pár svých lidí, kteří by mohli zvrátit případné rozhodnutí rady.“

Poté hlasy utichly a oba opustili místnost. Chvilí přemýšlel o rozhovoru, který zrovna vyslechl a uvažoval, co provede dál. Nebyl zrovna dobrý nápad jít to nahlásit. Nikdo by mu nevěřil a zároveň se mohl dostat do maléru. Pro jistotu posečkal ukryt v servisních tunelech a až po delší době se vydal zpět do své kajuty.

Druhý den se Gorgow hlásil, jako každý den, u svého průvodce Samatha. Prozatím se rozhodl tajný noční rozhovor ponechat v tajnosti a sám nalézt ještě nějaké důkazy. Když se však dozvěděl o plánované výpravě mimo pevnost, poněkud znejistěl. Ještě než stačil cokoliv namítnout, Samath pokračoval dále: „My dva vyrazíme taktéž ven. Jistě tu bude zajímavá zkušenost a zjistíme, v jakém stavu se nachází svět tam venku.“

„Co tak náhle?“ snažil se předstírat údiv Gorgow, zatímco tušil odkud rozhodnutí padlo.

„Rozhodla tak rada na základě pozorování dění v okolí za poslední léta a že prý už nehrozí žádné nebezpečí.“

Gorgow cítil v sobě určitou obavu z neznámého. Za posledních 750 let nikdo pevnost neopustil aniž by venku přežil ve zdraví. Ještě více se však obával zrádců, kteří už jistě něco přichystali.

„Ostatní se už připravují. S námi půdou i návštěvníci. Celkem nás bude čtrnáct. Pojdme do zbrojnice pro výzbroj. Budeš mít poprvé možnost vyzkoušet naše plazmové pušky v reálné akci,“ pokračoval Samath.

Ve zbrojnici panoval čilý ruch. Poprvé po tak dlouhé době. Dosud se tu čas od času objevil maximálně údržbář mající na starost provozuschopnost. Oba si na sebe vzali ochranné vesty a vyzbrojili se plazmovou puškou a pistolí. Ve své době patřily mezi to lepší, co lidstvo vynalezlo. Existovaly i modernější zbraně, ale vše zaniklo spolu s lidskou civilizací. Celá přípravná akce proběhla velice rychle. Sotva se nadáli a už všichni stáli v přechodové komoře. V čele skupiny byli tři nejlépe vyzbrojení strážci, další po stranách, návštěvníci uprostřed a Gorgow se Samathem vzadu. Po boku návštěvníků kromě vojáků poznal Gorgow i Bauera a Samuelse. Jistě to nebyla náhoda, jak uvažoval Gorgow. Rozhodně je nechtěl spustit z očí.

„Tým je připraven,“ zahlásil do vysílačky velitel jednotky. „Rozumím. Mise povolena. Hodně štěstí,“ ozvalo se z reproduktorů. Blikající červená světla přechodové komory naznačovala, že právě nastal historický okamžik. Gorgow samým vzrušením cítil zrychlující se tep. Nikdo neměl tušení, co se tam venku skrývá. „Asi bych neměl sledovat tolik hororové filmy,“ blesklo mu hlavou. Velká kovová vrata se dala do pohybu. Hlasitý skřípot naznačoval, že v posledních letech nebyly

právě často používané.

Před skupinou se otevřel výhled na panenskou přírodu. Celou základnu obepínal kolem dokola temný a hustý prales. Venku bylo chladno a nezvyklé ticho. Žádný zpěv ptáků, šumění větru v korunách vrostlých stromů ani jiné zvuky, jež mnozí měli možnost vidět ve starých dokumentech a filmech. Pomalu se vydali vstříc temnému pralesu.

„Zvláštní. Takové ticho kolem,“ pravil jeden z vojáků.

„Ano. Tenhle svět je hodně divný. Podobný jsme dosud nenavštívili. Však uvidíte až se dostaneme dále,“ souhlasil s ostatními čaroděj Azanyrmuth.

Postupovali prosekanou cestou skrz potměšlý les, kterou předtím vytvořili cestovatelé při první cestě. Vojáci úzkostlivě přes infra brýle prohledávali každyčkový temný kout. Pocit strachu z neznámého zakrátko přepadl každého. Každýčkový i nepatrný zvuk děsil snad každého. Pouze cestovatelé nedávali najevo žádné pocity strachu. Na rozdíl od lidí, byli zřejmě zvyklí na různá nebezpečí.

Po necelé hodině dorazili na rozlehlé travnaté pustiny. Krajině na severozápadě dominovalo vysoké pohoří a v dáli na východě nekonečný oceán. Na pohled možná idylická krajina, avšak zatažená obloha a mrtvolné ticho jen umocňovaly pocity úzkosti. Když se však pozorně zaposlouchali, přeci něco zaslechli. Zvláštní skřehotavý nářek se rozléhal krajinou.

„Slyšíte to taky?“ zeptal se jeden voják tichým hlasem ostatních.

Na to se ostatní zaposlouchali mnohem pozorněji. Chtěli se ujistit, že dosavadní nářek nezaslechli pouze v jejich hlavách: „Máš pravdu, ale co to může být,“ souhlasili ostatní.

„Ani my nemáme nejmenší potuchy. Zní to jakoby to bylo všude okolo nás,“ ozval se válečník se sekerou, kterému se říkalo Harknan.

„Tady je to ještě dobré. Horší je to u portálu,“ doplnil válečníka Azanyrmuth.

„Jako moc špatné to tam je?“

„Hodně! Ale před lety to bylo horší. První výpravu na tento svět naši předkové podnikli před dvěma sty lety. Téměř všichni, kdo se jí účastnili, zešíleli. Nemohli jsme tomu přijít na kloub. S ničím podobným jsme se do té doby nesetkali,“ vyprávěl čaroděj.

„Navštívili jsme Zemi ještě někdy poté?“ chtěl vědět Samuels.

„Druhá výprava se odehrála před čtyřiceti lety. Situace se zde zlepšila, avšak delší pobyt způsobuje pořád šílenství. Zkoumali jsme to a ... těžko to vysvětlit. Něco kdysi způsobilo, že příroda zde zešílela. Možná nějaká bytost ze sfér.“

Přítomní vojáci pokládali slova návštěvníků za šílenství. S něčím podobným se setkali maximálně ve sci-fi filmech. Jenže skřehotavý nářek byl skutečný a co víc, pronikal stále více do mysli. Pocity úzkosti, strachu, ale i melancholie a šílenství se vkrádaly do hlav všech stále intenzivněji, jak se blížili k pohoří. Na něco podobného nebyla mysl lidí uzpůsobena.

„Neměli bychom se vrátit?“ namítal jeden z vojáků. „Nemám z toho dobrý pocit.“

„Ani náhodou! Musíme zjistit, s čím máme tu čest,“ okamžitě a rázně zavrhl myšlenku předčasného návratu Bauer. Ve skutečnosti však chtěl vidět schopnosti návštěvníků v praxi.

Celá skupina pokračovala v cestě k přilehlému pohoří, když se návštěvníci náhle zastavili.

„Děje se něco?“ zeptal se Gorgow, který ve svém okolí taktéž cítil přítomnost něčeho neznámého.

„Něco tu je,“ tiše pravil čaroděj Azanyrmuth. Dle vážnosti hlasu bylo nebezpečí blíž, než si ostatní uvědomovali.

Mezitím vojáci zaujali obranný postoj. Pozorně sledovali okolí a pátrali po blížícím nebezpečí.

„Pozor! K zemi!“ vykřikl jeden z vojáků, když spatřil pět metrů velký rudý chapadlovitý přízrak, který se velkou rychlostí přibližoval k výpravě. Zvláštní bytost proletěla vysokou rychlostí kolem nich. Vzápětí vojáci spustili palbu z plazmových pušek. Současně čaroděj začal se zařikáváním podivných slov, přičemž se mu mezi rukama formovala ohnivá koule podobná kulovému blesku. Jeho počínání sledoval s velkým zájmem Bauer a Samuels, až úplně zapomněli na hrozící nebezpečí. Azanyrmuth zakrátko seslal ohnivou kouli přímo vstříc rudě zářícímu přízraku. Ozvala se silná rána přízrak se kamsi vypařil. To bylo přesně to, co chtěl Bauer se Samuelem vidět na vlastní oči. Ohnivá koule se ukázala mnohem účinnější než moderní plazmové pušky, které bytost jen mírně zraňovaly.

Po této scéně zůstali vojáci i členové rady stát v úžasu. Schopnosti čaroděje předčily i ty největší očekávání. Než však stačili cokoliv říci, odkudsi přilétla další pětice přízraků. Jejich útok byl tak rychlý, že jeden z vojáků se nestačil ukrýt a rudý přízrak ho odnesl kamsi pryč. Ostatní zatím spustili palbu a čaroděj do dalšího sesílání kouzel. Zbylí návštěvníci chránili čaroděje před útoky zářících chapadel. Přihlízející Bauer nechápal, jak mohl obyčejný meč zranit přízraky více než plazmové pušky. „Cožpak se celý vesmír zbláznil?“ pomyslil si.

Dva přízraky se podařilo porazit, avšak další přibývaly. „Tohle nezvládneme. Ústup!“ vykřikl velitel jednotky. Nikdo už na nic nečekal a všichni utíkali směrem k lesům a dále k pevnosti. Během náročného boje odráželi útoky bytostí, přičemž však zemřeli další dva vojáci. Nebýt návštěvníků, zřejmě by tu všichni zahynuli. Běželi s vypětím všech sil temným lesem a neustále se při tom ohlíželi zpět. Dunivé rány v pozadí dávaly najevo, že návštěvníci kryjí jejich společný útek.

Temný les se zdál být najednou větší, než při cestě od pevnosti. Rány v pozadí brzy utichly. Vojáci nepolevovali v úsilí, přesto síly ubývaly. Udýchaní a ve strachu vyhlíželi vchod do pevnosti, jež poskytuje jejím obyvatelům bezpečí. „Pevnost před námi!“ vykřikl Samath. Do bezpečí už zbývalo jen pár metrů. Velitel jednotky vyslal dohodnutý signál a vzápětí se vstupní dveře daly do pohybu. Pohled do útrob pevnosti dodal všem potřebnou sílu.

Zakrátko přeživší vojáci, Gorgow, Samath a členové rady Bauer a Samuels, dorazili do bezpečí. Zbývali pouze návštěvníci. Pohlíželi do temného a tichého lesa, přičemž čekali na návštěvníky. Přízraky se zřejmě podařilo setřást. „Dokázali jsme to. Přízraky jsou pryč,“ zaradoval se Bauer, který se vzpamatovával z právě prožitého šoku. Nikdo ze pevnosti nebyl na něco podobného připraven.

Zatímco se všichni ve vstupní komoře vzpamatovávali, návštěvníci se brzy objevili na okraji lesa. Jejich výraz byl mnohem klidnější. Patrně byli na podobné situace zvyklí.

„Už jsou pryč,“ pravil čaroděj Azanyrmuth, když se zbytkem dorazili do vstupní komory, která ze za nimi okamžitě zavřela.

„Co to bylo zač?“ zajímal se Gorgow.

„To netuším. Možné nějaké bytosti z jiných sfér, nebo zatracené bytosti. Nevím. Něco takového se nepotkává každý den,“ vysvětloval Azanyrmuth.

„Čert to vem. Teď se dáme dohromady a za hodinu podáte hlášení,“ přerušil úvahy Samuels.

Potom všichni opustili vstupní přechodovou komoru.

V ten den se už nic zajímavého nestalo. Co se dělo při podávání hlášení se mohli Gorgow a Samath pouze domnívat. Nikdo jim nedal vědět, kde se ono hlášení bude podávat. Výslechová místnost ten večer zela prázdnotou. Pozornějšímu by jistě neuniklo, že tady něco smrdí. Gorgow si byl jistý, co se na tajném místě děje. Chtěl prozradit, co doposud zjistil, avšak žádný důkaz neměl, proto jeho slova Samath odbyl slovy: „Ty taky vidíš všude nějaké spiknutí. Neměl bys tolik sledovat ty staré filmy.“ Neměl na výběr. Nezbylo mu nic, než čekat.

Druhý den k večeru nečekaně přiběhl Samath za Rainoldem do kajuty.

„Pane, pojd'te rychle za mnou!“

„Co se děje?“ překvapeně Rainold zíral na Samatha. Z výrazu poznal, že se děje něco vážného. Nebylo obvyklé takhle vstupovat do kajut členů rady.

„Situace je vážná. Bauer a Samuels se spolu s několika věrnými chystají ovládnout tuto pevnost.“

„Cože!“ vykřikl Rainold a v rozrušení vyskočil ze židle.

„A co víc, chtějí k tomu využít schopnosti návštěvníků. Právě se je snaží přinutit ke spolupráci ve výslechové místnosti,“ vylíčil Gorgow plány vzbouřenců. „Není čas. Musíme ihned zakročit,“ pokračoval v naléhání. Oba se svižně vydali k nejbližší zbrojnici pro zbraně, a potom chtěli okamžitě učinit přítrž jednání zrádců.

Náhle celou pevností otřásla mohutná exploze a ještě několik menších. V tom se rozezněly poplašné sirény. „Poplach! Požár na úrovni jedna!“ hlásal ženský hlas z reproduktorů. Rainold a Gorgow se zvedli ze země, poté co je srazila k zemi rázová vlna. V momentě přiběhli další vojáci evidentně otřesení mimořádnou situací.

„Co se stalo?“ vyzvídal Rainold.

„Vůbec netuším. Něco bouchlo ve vstupní části pevnosti.“ odhadoval jeden z vyděšených vojáků.

„Pojďme tomu přijít na kloub. A dejte pozor, máme tu zrádce, jež chtějí získat pevnost pro sebe,“ varoval Gorgow příchozí vojáky. Ti zprvu nechápali, o čem Gorgow mluví, ale brzy pochopili situaci, když jim vše v rychlosti vylíčil.

Když dorazili na místo, spatřili rozsah zkázy. Část výslechové místnosti byla pohřbena pod sutí ze zříceného stropu. Rovněž okolní chodby nesly známky dalších menších explozí. Po zběžné prohlídce hromady doutnajících trosk zjistili, že si série explozí vybrala své oběti. Všude se válela znetvořená a roztrhaná těla, utrhané končetiny, či neforemná kaše z toho, co dříve byla hlava. Bylo dost náročné identifikovat oběti. Poznali pouze Landryho a Bauera.

Dlouho nikdo z příchozích nepromluvil. Byli v šoku z obrazu zkázy. Ticho narušil až Rainold, který ze sebe vydal jen strohý dotaz: „Co se tu stalo?“ Mezitím se Gorgow pustil do rychlého průzkumu okolí. Zhruba tušil, co se v posledních minutách odehrálo, ale nechtěl se pouštět do ukvapených závěrů. Jeho kroky směřovaly ke vstupnímu průchodu.

Když dorazil na místo, opatrně pohlédl za roh. Jeho obavy se naplnily, když spatřil zcela zdevastovanou vstupní komoru. Nebyla však prázdná. Všichni čtyři návštěvníci zrovna stáli u vchodu a ještě se o něčem bavili. Gorgow se opatrně k nim přiblížil. Doufal, že se dozví víc o konfliktu, který nastal mezi nimi a zrádci.

„Další člověk. Usmaž ho, jako jsi to udělal s těmi ostatními!“ zlostně vykřikl jeden válečník Harknan.

„Moment. Ne. Tenhle nepatří mezi ně. Ten není zlý,“ zarazil Azanyrmuth válečníka.

Gorgow byl připraven k útěku v obavě z nejhoršího. Čaroděj ho však uklidnil a dal se vysvětlování situace: „Nemusíš se bát. Vysvětlím, co se tu stalo. Před obyvateli tohoto světa jsme byli párkrát varováni. A to se také potvrdilo. Ve vaší pevnosti se někteří z vás pokusili převzít moc nad všemi ostatními. Chtěli nás k tomu využít. Použili nátlak, vyhrožování, vydírání a další praktiky. Jenže situaci podcenili a dostali co proto. Nyní odcházíme domů. Jistě se u vás najdou další, kteří se budou chtít podrobit ostatní a s tím nechceme mít nic společného.“

„Chápu. Je to škoda, že to takhle dopadlo,“ zmohl se Gorgow pouze na krátkou odpověď.

„Je načase se vydat, než sem přijdou další vaši lidé. Myslím, že jsme byli na další stovky let poslední návštěva tohoto světa. Je tu koncentrováno hodně zla. Už se nedivím, že bohyně přírody

tohoto světa zešílela,“ zakončil rozpravu Azanyrmuth.

Gorgow přemýšlel o tom, co právě vyslechl. Musel návštěvníkům dát za pravdu. Předkové lidí svůj svět zničili a navíc způsobili něco, o čemž neměl nikdo ani trochu tušení.

„O čem přemýšlíš?“ zeptal se čaroděj, když viděl Gorgowa, který se neměl k odchodu.

Gorgow neodpovídal. Evidentně váhal, zda sdělit naprosto šílenou myšlenku, jež ho právě napadla.

„Chtěl bych jít s vámi.“

„Cože?“ nechápali návštěvníci.

„Ty a s námi?“ znovu se zeptal Harknan.

„Já ti nevím. Nezdá se to být dobrý nápad,“ pravil zamýšleně lučištník Ghirmin.

„Já nechci strávit zbytek života zavřený v téhle pevnosti. Chtěl bych poznat svět tam venku,“ snažil se přesvědčovat právě odcházející návštěvníky Gorgow.

Azanyrmuth se na moment zamyslel. Uvažoval o možných důsledcích, které by jeho přivedení na jejich svět mělo. Nakonec dospěl k rozhodnutí: „Dobrá. Vezmeme ho k nám. Něco s ním vymyslím. Teď pozor. Budu tě muset uspat. Neboj. Nebude to bolet,“ pravil ke Gorgovovi

Azanyrmuth přistoupil ke Gorgowovi a pronesl nějaká zvláštní slova. Co se stalo pak, už si Gorgow nepamatoval, ničeho nic na něj přišel spánek a ponořil se do říše snů.